

min Part har Intet imod en Fællesforfatning, men i mine Tanker skal den vedtages under andre Former; det er ikke rigtigt saaledes stykkevis under Finantslovens Behandling at komme ind paa den. Jeg skal endnu tillade mig at fremføre, at denne Sag to Gange enten eenstemmigt eller kun med en eneste Stemmes Afvigelse er bleven vedtagen af Thinget, og begge disse Gange har Regjeringen i alt Fald ikke indvendt noget Væsentligt derimod; sidste Gang blev den kun vedtagen med en ringe Majoritet, men, saavidt jeg opfattede den ærede Finantsministers Vittringer, var det heller ikke nogen væsentlig Indvending, han den Gang havde derimod. Den væsentligste Indvending var den, at der var en tidligere Bestemmelse, som ordnede Civilisten paa en anden Maade, men det er dog ganske klart, at en tidligere Bestemmelse ikke kan forandre en senere, og derfor kan denne Grund ikke tillægges nogen Vægt.

Hofsenørn: Jeg stiller mig noget fra min ærede Ven, som nu havde Ordet, deri, at jeg ikke deler den store Mistillid, han synes at nære til vor hele fremtidige Udvikling, fordi den foreslaaede Overskudsparagraph er gaaet ud af Finantsloven. Endeel andre Rigsdagsmænd tilligemed mig have tilladt sig ved et andet Ændringsforslag, der i sin Tid vil komme frem, igjen at komme tilbage paa dette Punkt, og, naar det kommer for, skal jeg tillade mig at udtale, hvormegen Vægt jeg lægger derpaa. Jeg vil allerede nu ikke følge, at jeg lægger meget mindre Vægt derpaa, end jeg vilde lægge paa, om man vedtog § 14 i den Skikkelse, som er foreslaaet af 15 ærede Medlemmer, hvoraf forøvrigt 3 forrige Gang stemte for det Ændringsforslag, som dengang blev vedtaget; Grunden til denne deres Afstemning have vi nu hørt af en af de ærede Forslagsstillere. Jeg kan heller ikke sige Andet, end at jeg for mit Vedkommende vil for en meget væsentlig Deel berolige mig, hvis den bliver vedtagen saaledes, som den oprindeligt var foreslaaet af Regjeringen, saa at man blot siger, at der bliver opført 480,000 Rbd. som Kongerigets Andeel. Deri vil jeg ikke see Noget, som i høj Grad vilde forurolige mig, men, hvis derimod det Ændringsforslag, som er

stillet, bliver til endelig Lov, saa vil jeg for mit Vedkommende rigtignok deri see, om jeg maafee tør give denne Følelse Luft, noget af det Sørgeligste, som hidtil er bevirket ved vore Forhandlinger. Jeg skal, for at begrunde det, gaae tilbage til Udgangspunktet for Rigsdagens Behandling af denne Sag, og det er den Betænkning, som det forrige Finantsudvalg afgav, og som i sin Tid er omdeelt; det paa gjældende Afsnit findes Pag. 84—85. Jeg vil tillade mig at henvise de Herrer, som for Die blikket ikke maatte have det i frisk Minde, til paa sit Sted at gennemlæse den Udfigt, som der er givet over det her omhandlede Forhold. Jeg skal ikke trætte med at gjentage Indholdet af hvad Udvalget dengang i sin Betænkning anførte. Resultatet af den derom stedfundne Discussion er allerede opgivet af min ærede Sidemand, men lidt nøiere kan jeg gjøre det, idet jeg skal anføre, at Ændringsforslaget om Affattelsen af Paragraphen blev vedtaget med 82 Stemmer mod 1, og derefter blev den saaledes affattede § antagen eenstemmigt med 85 Stemmer. I det derpaa følgende Rigsdagsmøde blev den samme Affattelse eenstemmigt vedtagen med 65 Stemmer. Det fremgaaer af det daværende Udvalgs Betænkning, at man, saaledes som det blev yttret af min ærede Sidemand, fornemmelig har havt for Die at holde denne Paragraph paa det Standpunkt, hvorpaa man i det Hele vil holde Finantsloven, nemlig at slutte den til de hidtil bestaaende Love, og det er derfor, at jeg har saa Meget imod det Forslag, som er stillet af 15 ærede Rigsdagsmænd. Jeg er bange for, at, hvis det bliver til Lov, saa vil der skee noget ganske Andet, end hvis Regjeringens oprindelige Forslag var taget til Følge. Hvis Regjeringens oprindelige Forslag var taget tilfølg, da havde man kun Udtalelsen af, hvormegen Kongeriget udreder af denne Sum, men, hvis vi vedtage denne Lov, saaledes som de ærede 15 Herrer's Forslag er affattet, og ifølge dette Forslag, saa troer jeg, at man deri vil søge en udtryffelig Dphævelse af Kundgjørelsen af 30te Mai 1849 § 11. Det er dette, som jeg troer er overmaade misligt, og som jeg indestandigt vil bede de Herrer betænke, om det er rigtigt at gjøre.